

ԵՂԻԱ ՄԱՐԳԱՐԷՆ

Սողոմոնի մահէն ետք իսրայէլացիներու մէջ վէճ սկսաւ թագաւորական գահին տիրելու համար. երկիրը բաժնուեցաւ երկու մասի, եւ ամէն մէկը իր թագաւորը ունեցաւ: Մարդիկ հեռացան ճշմարիտ Աստուծմէ եւ սկսան պաշտել կուռքեր, որոնք պատրաստուած էին փայտէ կամ քարէ:

Թագաւորներէն մէկը՝ Աքաաբ կը պաշտէր Բահաղ անունով կեղծ աստուած մը, որ երկնքի եւ անձրեւի չաստուածն էր:

Աստուած Եղիա մարգարէն ուղարկեց Աքաաբի մօտ զինք սաստելու համար: Եղիան ըսաւ թագաւորին.

- Կ'երդնում ճշմարիտ Աստուծոյ անունով, որ յաջորդ տարիներուն երկրի վրայ անձրեւ պիտի չգայ: Ասիկա քեզի համար պատիժ պիտի ըլլայ, քանի որ կուռքեր կը պաշտես եւ հեռացած ես ճշմարիտ Աստուծմէ:

Ինչպէս որ Եղիան ըսաւ, այդպէս ալ եղաւ. Երեք տարի ընդհանրապէս անձրեւ չեկաւ. Ոչինչ աճեցաւ, բոլոր բոյսերը չորցան, եւ մեծ սով եղաւ:

Աքաաբ թագաւորը զայրացած էր Եղիայի վրայ: Աստուած Եղիային ըսաւ. «Գնա՛ եւ թաքնուի՛ Աքաաբէն»: Աստուած զինք առաջնորդեց դէպի Քոռաթի հեղեղատը: Աստուած Եղիային ագռաւներ կ'ուղարկէր, որպէսզի առաւօտեան եւ երեկոյեան անոր հաց ու միս բերեն, իսկ հեղեղատէն ան կը կարողանար ջուր խմել:

Աստուած Եղիային ըսաւ. «Ելի՛ր եւ գնա՛ Սարեփթա քաղաքը եւ հոն մնա: Այնտեղ այրի կին մը քեզի հոգ պիտի տանի»:

Երբ Եղիան քաղաքի դարպասներուն մօտ հասաւ, տեսաւ այրի կին մը, որ փայտ կը հաւաքէր: Ձայն տուաւ անոր եւ ըսաւ:

- Կը խնդրեմ, ինծի գաաթ մը ջուր տուր խմելու եւ կտոր մը հաց՝ ուտելու:

- Ես ընդհանրապէս հաց չունիմ, բացի սափորին մէջ եղած բոտ մը ալիւրէն եւ ամանին մէջ մնացած քիչ մը ձէթէն: Եկայ այստեղ, որ երկու կտոր փայտ հաւաքեմ, տանիմ տուն, որ ինծի եւ զաւակիս համար բան մը պատրաստեմ այս բոլորէն, որ ուտենք եւ յետոյ մեռնինք,-ըսաւ կինը:

Եղիան անոր ըսաւ.

- Մի՛ նեղուիր, գնա՛ եւ ըրէ՛ այն, ինչ որ ըսիր, միայն թէ նախ ինծի համար քու ալիւրէդ փոքրիկ բաղարջ մը պատրաստէ եւ բեր, յետոյ քեզի եւ զաւակիդ համար, որովհետեւ Տէրը՝ Իսրայէլի Աստուածը, ինծի հետեւեալն է խոստացեր. «Ալիւրով սափորը պիտի չդատարկուի, եւ ամանին ձէթը պիտի չպակսի մինչեւ այն օրը, երբ կրկին անձրեւ ուղարկեմ»:

Կինը գնաց եւ ինչ որ Եղիան իրեն ըսեր էր այդպէս ալ ըրաւ: Եւ այսպէս ինք, կինը եւ անոր որդին երկար օրեր կերան. Ալիւրով սափորը չէր դատարկուեր, եւ ամանին ձէթը չէր պակսեր:

ՊԱՏԱՆԻՒՆ ԱՍՏՈՒԱԾԱՇՈՒՆՉԸ

FORGIVENESS

The freedom in a simple act of forgiveness saves the expense of anger and the high cost of hatred. Forgiveness can buy peace of mind. Think of everything that has ever been directed at you for which you bear grudges or hostility. Every hurt or sting is like being bitten by a snake. You rarely die from the injury, but once bitten, it is impossible to be unbitten, and the damage is done by the venom that continues to flow through your system. The venom is your bitterness and hatred that you hang on to, long after you've been hurt. It is this venom that will ultimately destroy your peace of mind.

The antidote is forgiveness, which is not as difficult as you may want to believe. If you believe that forgiveness is challenging and conflict-ridden act that you have to struggle with for a lifetime, I suggest quite the opposite is true. Forgiveness is joyful, easy, and, most of all, exceedingly freeing. It relieves us of the burdens of resentment and past grievances and is just another word for simply letting go. When we learn to pardon, we rise above those who have insulted or aggrieved us, and this act of forgiveness puts an end to the quarrel.

WAYNE W. DYER

ԽԱՉՔԱՐ

Տատասկների, քարերի մէջ
Քամիների, արեւի մէջ,
Ձիւների մէջ, շոգ ու տոթի,
Այսպէս մենակ, այսպէս ոտի,
Այսպէս խոնարհ, այսպէս ըմբոստ,
Այսպէս փխրուն, այպէս շիտակ.
Այսպէս խրթին ու այսպէս պարզ
Կազնել է նա երկնքի տակ...
Կանգնել է նա արեւի դէմ,
Որպէս թախիժ ու խղճի սիւն,
Կանգնել է նա դարերի դէմ,
Որպէս խաչուած գեղեցկութիւն...

ՎԱՀԱԳՆ ԴԱԻԹԵԱՆ

ՄԵՐ ՀԱՅՐԵՐԸ ԿԸ ԽՕՍԻՆ

ՇՆՈՐՀՔՆ ՈՒ ՓՈՐՁՈՒԹԻՒՆՆԵՐԸ ԵՒ ՄԻԱՅՆ ՏԻՐՈՋ ԿԱՌՉԻԼԸ (ԲԱԺԻՆ Ա.)

«Աստուծոյ խոստումներն ու մարգարէութիւնները կը կատարուին զանգան փորձութիւններու եւ դառնութիւններու միջոցաւ, եւ բոլոր անոնք, որոնք միայն Տիրոջ կը կառչին՝ կը փրկուին չարին փորձութենէն»:

Շնորհքին ներգործութեան կանոնը

Աստուծոյ շնորհքին ներգործութիւնը մարդուն մէջ մեծ համբերութեամբ, իմաստութեամբ եւ ծածուկ կարգաւորութեամբ կը գործէ: Եւ այդ ընթացքին, մարդը երկար ժամեր մեծ համբերատարութեամբ կը պայքարի, որմէ ետք միայն անոր կը յայտնուի, թէ իր մէջ գործողը շնորհքին կատարեալ աշխատանքն է, յատկապէս՝ երբ անոր կամքը բազմաթիւ քննութիւններով կ'ապացուցուի եւ կը դառնայ բացորոշ, որ ան հաճելի է Սուրբ Հոգիին: Այսպիսով, մարդը բաւական երկար ժամանակ համբերատարութիւն եւ հաստատակամութիւն ցոյց տուած կ'ըլլայ: Աստուածաշնչական օրինակներով պիտի յայտնենք, թէ այս է շնորհքին ներգործութեան կանոնը:

Շնորհքին ներգործութեան կանոնը

Ա՛յն՝ ինչ որ ըսել կ'ուզեմ, յստակ կերպով կը բացայայտուի Յովսէփի կեանքի դրուագին մէջ: Բաւական երկար ժամանակ տեւեց, մինչեւ որ Յովսէփի առնչուած Աստուծոյ կամքն ու մտադրութիւնը իրականանան եւ կատարուի անոր տեսած տեսիլքը: Ան սաստիկ ցաւերով ու տրտմութիւններով փորձութեան ենթարկուեցաւ եւ բոլորն ալ համբերութեամբ կրեց: Այդ բոլոր քննութիւններուն մէջ ան ի յայտ եկաւ իբրեւ Աստուծոյ հաւատարիմ ու կատարեալ ծառան, որմէ ետք միայն Եգիպտոսի վրայ թագաւոր կարգուեցաւ: Ինքն էր նաեւ, որ իր ամբողջ գերդաստանը սովամահութենէն փրկեց: Նաեւ իրականացան այն տեսիլքները, որոնք երկար տարիներ առաջ տեսած էր: Եւ աւելի երկար տարիներէ եւ բազմաթիւ տնօրինումներէ ետք, իրենց կատարեալ լրումին ու նպատակակէտին հասան նաեւ Աստուծոյ կամքն ու մտադրութիւնը:

Նոյնը պատահեցաւ նաեւ Դաւիթի հետ: Աստուած զայն թագաւոր օծեց Սամուէլ մարգարէին միջոցաւ. սակայն, թագաւոր օծուելէ ետք, ան փախուստ տուաւ Սաուլ թագաւորէն, որ զինք հալածելով՝ կ'ուզէր սպաննել: Արդ, ինչ կը նշանակէ Աստուծոյ կողմէ Դաւիթի թագաւոր օծուիլը եւ ընդ է թագաւորութեան խոստումը, որ իր օծումէն ետք խոստացուեցաւ իրեն:: Դաւիթ, թագաւոր օծուելէ ետք, բազմաթիւ նեղութիւններու եւ դժուարութիւններու ենթարկուեցաւ, որոնց պատճառաւ սկսաւ անապատին մէջ թափառիլ, նոյնիսկ հացէ զրկուելով: Աւելին. Սաուլի դաւադրութիւններուն պատճառով, ան նոյնիսկ հեթանոսներու մօտ ապաստանեցաւ: Վերոյիշեալ նեղութիւններն ու դժուարութիւնները պաշարեցին Դաւիթը, որ Աստուած թագաւոր օծած էր: Ուստի, երկար ժամանակ փորձուելէ, ցաւեր ու նեղութիւններ կրելէ եւ համբերելէ ետք, երբ ան իր ամբողջ վստահութիւնն ու հաւատքը Աստուծոյ վրայ դրաւ (որպէս թէ ինք իրեն ըսած ըլլար, այն՝ ինչ որ Աստուած ըրաւ ինծի Սամուէլ մարգարէի միջոցաւ [իւղով օծելը]), եւ ինչ որ հրամայեց՝ անպայման եւ անկասկած որ պիտի իրականան, թէկուզ երկար ժամանկ պահանջէ), յետոյ, որոշ ժամանակ մը ետք, Աստուծոյ կամքը կատարուեցաւ եւ երկար փորձութիւններէ անցած Դաւիթը թագաւորական գահ բարձրացաւ: Եւ այն ատեն ճանչցուեցաւ Աստուծոյ խօսքը եւ փաստուեցաւ նաեւ, թէ օծումը, որ Դաւիթ ստացաւ Սամուէլ մարգարէի ձեռքով՝ հաւաստի է եւ ճշմարիտ:

**Մեծն Սուրբ Մակար
(ՇԱՐՈՒՆԱԿԵԼԻ 1)**

ԱՌԱԿՍ ԶԻՆՉ ՑՈՒՑԱՆԷ... ԼԵՌՆԵՐՈՒՆ ՀՊԱՐՏՈՒԹԻՒՆԸ

Լեռներէն իւրաքանչիւրը իր ունեցած զանազան առաւելութիւնները նկատի ունենալով, ինքզինք միաներէն գերադաս կը նկատէր: Այսպէս Յունաստանի մէջ Պոնտական եւ Պրոպոնտական լեռները, Արեւմուտքի մէջ Յետնէն՝ [Էթնա Երոպայի ամէնէն բարձր գագաթը], Պաղեստինի մէջ՝ կարմեղոսը, Ասորիքի մէջ՝ Կորդոքը, Հայաստանի մէջ տապանակիր Մասիսը, Աղուանքի մէջ՝ Կովկասեանը, Կիլիկիոյ մէջ Պախարեանը, Միջագետքի մէջ՝ Տաւրոսեանը եւ ուրիշ վայրերու մէջ՝ ուրիշներ: Սակայն Քորեբ լեռը կ'ընտրուի, անոր համար, որ Աստուծոյ խաչը հոն երեւցաւ Մոսէսին, Թափօր լեռը՝ ուր այլակերպեցաւ Տէրը եւ Գալիլիոյ լեռը՝ Տէրը հոն քարոզելուն համար: Այս պատճառաբանութիւններէն միաները կը լռեն, իրաւունք տալով անոնց:

Հերեւեալ իմաստը ունի այս օրինակը: Թէեւ հեթանոս կամ օրինակի համար հրեայ թագաւորներ փառքով մեծ կը նկատուին, բայց մարմնով եւ հոգիով խոնարհ մարդիկ, աւելի բարձր են առաքինութեամբ, երբ անոնց մէջ Աստուած կը բնակի:

ՄԽԻԹԱՐ ԳՈՇ

ԻՆՁ Է ՍՐԲՈՒԹԻՒՆԸ

«Սրբությունը հազուազիտ առաքինություն մըն է. անմատչելի, անմերձենալի բարձրություն մը։ Քիչեր, շատ քիչեր, բացառիկ անձեր, Աստուծոյ մէկ բացառիկ շնորհով օժտուած անհատներ կեանքի այդ բարձրագոյն կէտին կը հասնին»։

«Սրբուկինը այս դարու մեր ժամանակներու յատուկ երեւոյթ մը չէ. այլ կը պատկանի հին դարերուն, կու գայ անցեալէն։ Արժեւորուած երեւոյթ մըն է նաեւ ճիշդ անոր համար որ այդ հնույեան կնիքը ունի իր վրայ։ Սուրբերը անցեալին կը պատկանին։ Որովհետեւ անցեալ դարերը կրօնազգած մթնոլորտով ներթափանցուած, հաւատքի գաղափարով եւ զգացումով տիրապետուած էին, մինչ ներկայ ժամանակները, գիտութեան, թեքնիքի, հաճոյքի, նիւթական առաւելութեանց տուեալներով են նուաճուած եւ տեղ չեն տար սրբութեան գաղափարին եւ վիճակին»։

Ահաասիկ սրբութեան մասին այսպիսի մտայնութիւն մը կայ մեր ժողովուրդին սովորական խափն մէջ, «Ես ռժր, սուրբը ռժր...» կ'ըսեն յաճախ անոնք։ Ոմանք ալ կան, որոնք սրբութեան գաղափարին վերէն կը նային, տեսակ մը արհամարհոտ կեցուածքով։ Բարի, սակաւախօս, անվնաս մարդ մը երբ տեսնեն՝ կ'ըսեն յաճախ. «Ինչ է, սո՛րբ եղար»։

Եկէք բաց մտք ով եւ հոգիով նայինք սրբութեան գաղափարին եւ վիճակին, քրիստոնէական, հարազատ, ճշգրիտ եւ կարելի եղածին չափով ամբողջական հայեացքով կարենալ ըմբռնելու համար անոր տարողութիւնը ինչպէս նաեւ առնչութիւնը մեր կեանքին հետ։

Սրբութիւնը Աստուծոյ պատկանող ստորոգելի մըն է. Սուրբը Աստուած ինքն է։ Սրբութեան աղբիւրը իրմէ կը բխի։

Բոլոր կրօններու մէջ այս հիմնական գաղափարը կայ որպէս անոնց հասարակաց գիծերէն մէկը։ Մարդ էակին սրբութիւնը Աստուծոյ սրբութեան ճառագայթումն է իր անձին մէջ կամ իր հաղորդութիւնը անոր հետ։ Մարդ սուրբ է յարաբերաբար Աստուծոյ, այսինքն՝ Աստուծմով որպէս անոր բացուած եւ անոր ներկայութեան զգացումով ներթափանցուած անձ մը։ Սրբութիւնը երկու տարածքներ ունի, որոնք իրարու առնչակից, իրարմէ անբաժան երեսներ են, նոյն էութեան ըլլալու տարբեր կերպերը, արտայայտութեան ձեւի տարբեր եղանակները. ա. Ներանձնական ապրում բ. Արտաքնային ճառագայթում - Ներանձնական ապրումը մարդու հոգիին մէջ խաղաղութեան այն ներքին մտերմական վիճակ է, ուր հոգեկան յագեցումի զգացումը այնպէս տիրապետող է ինչպէս գոհացման այն պահը զոր մարդ կ'ունենայ, իր ծարաւը զով ու զուլայ ջուրով լիացուցած ըլլալուն բնական հետեանքովը։ Այստեղ է ուր իր հարազատ իմաստը կը գտնէ մեր հայոց ժամագիրքին (կամ Շարակնոցին) մէջ սաղմոսանման սա մաղթանքը.

«Յամենայն ժամու աղաչանք իմ այն են.

Ի մեղաց իմոց սո՛րբ արա զիս Տէր»։

Այս այն վիճակն է, զոր ես կ'երեւակայեմ, օրինակի համար, գիտակից, հաաստացեալ մարդու մը համար երբ ան սուրբ հաղորդութիւն կը ստանայ եւ ինչպէս կ'ըսուի ժողովրդական բացատրութեամբ. «թեթեցայ», «մաքրուեցայ»։ Երջանկութեան նախապայմանն է այս։

- Արտաքնային ճառագայթումը այդ ներքին հոգեկան խաղաղութենէն, աստուածայինին ներգործութենէն գոյութիւն առնող այն բարոյական կենցաղականութան ու գործելակերպն է, որոնցմէ բարոութիւնը, ծառայութիւնը այնպէս կը բխին, ինչպէս ճառագայթը արեւէն։ Սրբութիւնը կեանքին մէջ կը թարգմանուի յարաբերական եւ գործունէական ընթացքով։

Սրբութիւնը, ներամփոփելի, անձին մէջ սահմանափակելի վիճակ մը չէ։ Անպայման ձեւով մը կ'արտաքնանայ, կ'արտայայտուի։ Ոմանց պարագային նուազ, ուրիշներու պարագային անելի չափով եւ տարբեր տարբեր եղանակներով։ Սրբութեան վիճակը ներանձնական միայնակեաց տրամադրութիւններով ապրող մարդիկ աղօթքի կամ խորհրդածական գրականութեան մէջէն կ'արտայայտեն այդ արտաքնացումը, ինչ որ էր պարզան – եւ մինչեւ այստր ալ – միայնակեաց կամ հայեցողական կենցաղով ապրող կրօնատրներու համար (օրինակ. Եգիպտոսի ճգնաւորները կամ այսօրուան լուակեացները – (Թերափիսք)։

Նոյն վիճակը անելի գործունէական, շարժուն ձեւով կ'ապրին ուրիշներ, վանական կամ ոչ վանական։

Յամենայն դէպս, արտայայտութեան եղանակները պէտք չէ շփոթել բուն եղածին–սրբութեան ապրուած գոյավիճակին հետ։

Երկու կերպերն ալ ունեցած են – եւ կրնան ունենալ – չափազանցութեան գացող իրենց արտայայտութիւնները։ Բայց ոչ մէկը կրնայ կտրուիլ արտայայտութեան «արտաքին» բնական պահանջէն եւ ոչ ալ միւսը կրնայ կտրուիլ ներանձնական, հայեցողական, աղօթասոյգ հոգեկանութենէն։ Այդպիսի պարագաներուն, մէկը կրնայ տանիլ անհատակեղորնութեան փորձութեան, որ ինքնին հակաքրիստոնէական է, եւ միւսը կրնայ առաջնորդել շարժուն գործունէապաշտութեան մը (աքթիվիզմ) անձնակեղրոն եւ անձնաքարոզ վտանգին, որ կը խաթարէ հարազատութիւնը սրբութեան քրիստոնէական հասկացողութեան։

Այս հասկացողութեամբ, սրբութիւնը առանձնաշնորհումը չէ որոշ անձերու։ Կոչումն է բոլորին։ Ուրիշ խօսքով՝ սրբութիւնը պէտք չէ այնպէս ըմբռնել, որ եկեղեցւոյ գետեղուած պատկերին հետ նոյնացուի...։

Բնականօրէն, որոշ անձերու մէջ սրբութեան ներկայութիւնը, Աստուծոյ հետ հաղորդութիւնը այնքան շեշտուած եւ ճառագայթուն նկարագիր եւ տարողութիւն կ'ունենայ, որ եկեղեցին զանոնք յատուկ յարգանքի կ'արժանացնէ որպէս ներշնչման աղբիւր, որպէս բարեխօս առ Աստուած։ Ահա ասոնք են որ տօնելի սուրբեր կը նկատուին եւ յատուկ օրեր եւ արարողութիւններ կը սահմանուին, շարականներ կը յօրինուին,անոնց մէջէն որոշակի եւ ուժգնօրէն ատայայտուող սրբութիւնը պանծացնելու եւ զայն հաւատացեալներու կեանքին մէջ ձգտումի եւ ներշնչումի վերածելու նպատակով։ Պատկերաւոր բացատրութեամբ կրնանք ըսել թէ՝ պարզ մարդիկ, որոնք սրբութեան վիճակ կ'ապրին իրենց մէջ՝ կը նմանին մոմերու. եկեղեցւոյ կողմէ հռչակուած եւ տօնուած սուրբերը կը նմանին փարոսներու...։

Հաւատացեալներ սրբութեան ձգտումը իրենց մէջ պէտք է արտայայտեն առանց այն վախին կամ վերապահութեան, ըստ որուն սրբութիւնը իրենց չի պատկանիր, իրենց համար մատչելի չէ, այլ միայն ընտրեալներու յատուկ կենսավիճակ եւ առանձնաշնորի է։

ԳԱՐԵԳՐԸ Բ. ԿԱԹՈՂԻԿՈՍ ՄԵԾԻ ՏԱՆՆ ԿԻԼԻԿՈՅ (ՇԱՐՈՒՆԱԿԵԼԻ 1)

Հայ Առաքելական Եկեղեցին Ս. Գրիգոր Սքանչելագործի, Նիկողայոս Զմիռնացի Սքանչելագործ Հայրապետի եւ Միտոն Եպիսկոպոսի յիշատակը կը տօնէ Ս. Խաչի Ժ. Կիրակիին յաջորդող Շաբաթ օրը։

ՍՈՒՐԲ ԳՐԻԳՈՐ ՍԵԱՆՉԵԼԱԳՈՐԾ (210-270)

Ս. Գրիգոր Սքանչելագործ ծնած է շուրջ 210 թուականին, Պոնտոսի (Սեբաստիա) Նէոկեսարիա քաղաքին, ազնուական ընտանիքի մը մէջ։ Ս. Գրիգոր մտադիր էր հմտանալ օրէնսգիտութեան եւ հռետորութեան մէջ, սակայն Աստուած անոր եւ իր եղբօր համար այլ ճանապարհ նախասահմանած էր։ Անոնք ուսում ստացան Աթէնքի մէջ, ապա՝ Պաղեստինեան Կեսարիա քաղաքին մէջ, աշակերտելով այն ժամանակուայ ամենահեղինակաւոր քրիստոնեայ մտատրականին՝ Որոգինեսին։

Նէոկեսարիա վերադառնալով՝ Ս. Գրիգոր կը ձեռնադրուի Եպիսկոպոս։ Աանդութեան համածայն, Ս. Գրիգորի Եպիսկոպոս ձեռնադրուելու օրերուն Նէոկեսարիոյ մէջ հազիւ 17 քրիստոնեայ կար, իսկ մահուան օրերուն՝ ընդամէնը 17 հեթանոս։ Իր անուան հետ կապուած բազմաթիւ հրաշքներու համար արժանացած է «Սքանչելագործ» մակդիրին։

Ս. Գրիգոր աչալըջութեամբ կառավարեց թէ՛ իրեն վստահուած թեմն ու ժողովուրդը եւ թէ՛ եղաւ մեծ մատենագիր՝ թողելով բազմաթիւ աստուածաբանական երկեր։ Ան վախճանած է 270 թուականին խաղաղ մահուամբ։

Հայ Առաքելական Եկեղեցին Ս. Գրիգոր Սքանչելագործի, Նիկողայոս Հայրապետի եւ Միտոն Եպիսկոպոսի յիշատակը կը տօնէ Ս. Խաչի Ժ. Կիրակիին յաջորդող Շաբաթ օրը։

Ս. ՅՈՎՀԱՆ ՈՍԿԵՐԵՐԱՆ (347-407)

Ս. Յովհան Ոսկեբերանը, ընդհանրական եկեղեցւոյ տասներկու վարդապետներէն մէկն է։ Ծնած է 347-ին, Անտիոքի մէջ, ազնուական ընտանիքի մէջ, ազգութեամբ՝ ասորի։ Հայրը մահացեր է երբ ան տակաւին մանուկ էր։ Մօր բարի խնամքին շնորհիւ ստացեր է լաւ կրթութիւն՝ ուսանելով ժամանակի հռչակաւոր հռետոր եւ ճարտասան Լիբանիոսի մօտ։

380-ին Մելիտոս Եպիսկոպոսի թախանձագին հարկադրանքով սարկաւազ կը ձեռնադրուի։ 386-ին Մելիտոսին յաջորդած Փլաքիանոս հայրապետը զայն քահանայ կը ձեռնադրէ։ 397-ին կը վախճանի Կ. Պոլսոյ Նեկիտարիոս պատրիարքը, եւ Արկադիոս կայսրը, տեղեակ ըլլալով Ս. Յովհան Ոսկեբերանի համբաւի մասին, կը պատուիրէ, որպէսզի զայն անմիջապէս, անաղմուկ բերեն Կ. Պոլիս՝ Պատրիարք ձեռնադրելու։

398-ին տեղի կ'ունենայ անոր ձեռնադրութիւնը։ Իր հօտին նուիրուած հովիւր ոչ միայն քաղցրութեամբ կը խրատէր, այլ երբեմն՝ յանդիմանութեամբ, այդ էր պատճառը, որ շուտով անուանի Հայրապետը թաւ հակառակորդներ կ'ունենայ։ Այդ հակառակորդներու շարքին մէջ էր նաեւ Եւդոքսիա քազուհին, որ կը յանդիմանուէր Հայրապետի կողմէ արքունական յոդի բարբերու պատճառով։ Իր թշնամիներու սադրանքով 403-ին ան կ'աքսորուի, սակայն վախճնալով ժողովուրդի ցասումէն եւ այդ օրերուն տեղի ունեցած երկրաշարժէն՝ արքունիքը ետ կը բերէ Հայրապետը։ 404-ին Ս. Յովհան Ոսկեբերանը դարձեալ կ'աքսորուի Կիլիկիոյ Կոկիսոն քաղաքը, ատելի ուշ՝ Բիւզանդիա։ Չդիմանալով ճանապարհի դժուարութիւններուն՝ 407-ին կը վախճանի։ Անոր արտասանած վերջին բառերն են. «Փա՛նք քեզ, Աստուած, փա՛նք քեզ, ամէն ինչի համար փա՛նք քեզ»։

438-ին, սուրբի մարմինը մեծ հանդիսատրութեամբ կը բերուի եւ կ'ամփոփուի Կ. Պոլսոյ Ս. Առաքելոց եկեղեցւոյ մէջ։

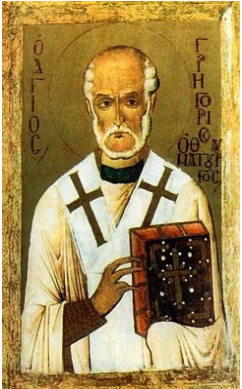
Ընդհանրական եկեղեցւոյ այս անխոնջ մշակի «ՈՍԿԵՐԵՐԱՆ» խօսքերը դարեր շարունակ առաջնորդեր եւ կրթեր են բազում եկեղեցական սերունդներ։ Անոր խօսքերէն կատարուած մէջբերումներու կը հանդիպինք ամենուրեք։ Ան յայտնի է իր Աստուածաշունչ մատենանի գիրքերու մեկնութիւններով։ Բազմատեսակ է անոր մատենագրական վաստակը՝ մեկնութիւններ, ճառեր, ներբողներ, թուոյթեր եւ այլն, որոնք իրենք բարերար ազդեցութիւն ունեցած են քրիստոնէական մտքի պատմութեան վրայ։ Անոր գործերը հայերէնի թարգմանած են, արդէն իսկ իր կենդանութեան օրերուն։

Հայ Առաքելական Եկեղեցին Ս. Յովհան Ոսկեբերանի յիշատակն ամէն տարի կը տօնէ երկու անգամ, նախ՝ Տասներկու վարդապետներու շարքին՝ Խաչվերացի Զ. Կիրակիին յաջորդող շաբաթ օրը, ապա, առանձին՝ Խաչվերացի Է. Կիրակիին յաջորդող շաբաթ օրը։

ՍՈՒՐԲ ՆԿԻՈՂԱՅՈՍ ԶՄԻՒՆԱՑԻ ՍԵԱՆՉԵԼԱԳՈՐԾ

Ս. Նիկողայոս Հայրապետը ծնած է Փոքր Ասիոյ Լիկիա գաւառի Բաթարա քաղաքին մէջ (ներկայիս Անթալիայի մօտիկ)։

Փոքր հասակէն կորսնցուցած է մեծահարուստ եւ բարեպաշտ ծնողքը եւ մեծցած է իր մօրեղբօր ՝ Նիկողայոս Երէց Եպիսկոպոսի խնամքին ներքեւ։ Անետարանական պատգամը՝ «Ինչ որ ունիս՝ ծախէ եւ աղքատներուն տուր» (հմմտ. Մտթ. 19.21), իր կեանքի նշանաբանը կը դարձնէ՝ իր խնամքը տարածելով աղքատներուն, հիւանդներուն, բանտարկեալներուն եւ որբերուն վրայ։ Ժողովուրդի կամքով կը դառնայ Զմիռնիոյ Եպիսկոպոսը։ Հալածանքներու ընթացքին կ'աքսորուի, սակայն չի դադրիր ամենուրեք Անետարանը քարոզել։ Խաղաղութիւն վերահաստատուելուն պէս կը վերադառնայ իր աթոռը, 325-ին, կը մասնակցի Նիկիոյ Տիեզերական ժողովին։ Կը վախճանի 326-ին։ Ընդհանրական Եկեղեցւոյ ամենասիրուած սուրբերէն է։ Մանուկներու մասին տաժած հոգաճու սիրոյն համար նկատուած է մանուկներու պաշտպան եւ ստացած է «Santa Claus»՝ «Սանթաքլօզ» կոչումը։

ԱՂՈԹՔ ՅԱԶՈՂՈՒԹԵՆԷ ՄԸ ԵՏՔ

Բարերար Աստուած, միայն դու ես որ զիս քու բարիքներովդ կ'ողողես: Կ'օրհնաբանեմ քեզ եւ շնորհակալութիւն կը յայտնեմ այն բոլոր բարիքներուն համար՝ որ առատօրէն անարժանիս կը պարգեւես քու սիրոյ գանձերէդ: Կը փառաւորեմ քեզ եւ ամբողջ սրտովս գոհութիւն կը յայտնեմ, միշտ եւ ամէն բանի համար, եւ ամէն բանէ աւելի կը խնդրեմ՝ որ քու արքայութիւնդ, արդարութիւն եւ իմաստութիւն շնորհես ինծի, որպէսզի կարենամ լաւապէս մատակարարել ճրիօրէն քու տուած պարգեւներդ՝ կանուխէն խորհելով եւ պատրաստուելով ապագայ ծախորդութեանց (հմմտ Ղկ 16.3- 9), եւ ըստ այնմ յօժարակամ ուրախութեամբ կարօտեալներուն տամ ինչ որ պէտք է իրենց, ինչպէս որ դուն կը բաւարարես իմ բոլոր պէտքերս:

Միշտ քու երկիւղիդ, սուրբ օրէնքիդ եւ արդարութեանդ մէջ պահէ զիս, որպէսզի չըլլայ որ հպարտանամ եւ անհաւատ դառնամ այս անցաւոր հարստութիւններով, որովհետեւ այս կեանքի մէջ չկայ կայուն բան եւ վիճակ, եւ չեմ գիտեր թէ վաղը ինծի ինչ կը բերէ: Հետեալբար կ'աղաչեմ, քու բարի պարգեւներովդ հետ միասին՝ նաեւ խոնարհ, հեզ եւ գթասիրտ հոգի մը տուր ինծի, որպէսզի քու կամքիդ եւ սուրբ օրէնքիդ համաձայն ապրիմ, եւ նոյնիսկ երբ ծախորդութեան եւ չքատրութեան, վիշտերու եւ տագնապներու մատնուիմ, կարենամ տոկալ եւ կրել քաջութեամբ, անտրտունջ եւ գոհունակ սրտով, միշտ շնորհակալութիւն յայտնելով քու սուրբ կամքիդ համար. որովհետեւ քեզմէ է ամէն բան, եւ դուն է որ կը հատուցանես, մեր գործերուն եւ մտածողութեան համաձայն: Քեզի փառք յափտեանս: Ամէն:

ՔՐԻՍՏՈՆԷԱԿԱՆ

- **Ինչ է մկրտութիւնը:**
Մկրտութիւնը խորհուրդ մըն է, որ կը կատարուի եկեղեցւոյ սուրբ Ասագանին մէջ ջուրով եւ Աստուծոյ խօսքով:
- **Ինչպէս կ'ըլլայ մկրտութիւնը:**
Ամենասուրբ Երրորդութեան անունով, Քահանան մկրտեալը ջուրին մէջ երեք անգամ կ'ընկղմէ:
- **Ինչո՞ւ համար երեք անգամ կ'ընկղմէ:**
Երեք անգամ ընկղմելը օրինակն է Քրիստոսի երեքօրեայ թաղման:
- **Ինչ է մկրտութեան օգուտը:**
Երախսան մկրտութեամբ կը մաքրուի սկզբնական մեղքէն, որ իրեն հետ ծնած է, եւ մանաւանդ սուրբ Ասագանէն վերստին ծնելով Աստուծոյ որդի, քրիստոնեայ եւ Սուրբ Եկեղեցւոյ անդամ կ'ըլլայ:
- **Ինչ է մկրտութեան խորհուրդին պայմանը:**
Երախսան եթէ մանուկ է, իր կնքաօր բերնով, իսկ եթէ չափահաս է, ինքն իր բերնով պէտք է հաւատք, յոյս, սէր եւ մկրտութիւն խնդրէ:
- **Ինչ է հաւատքը:**
Հաւատքը այն ներքին հաստատ համոզումն է, որով մենք կը դաւանինք Աստուծոյ Որդիին միջոցաւ յայտնուած ճշմարտութիւնները:
- **Ո՞ր կը գտնուին այդ ճշմարտութիւնները:**
Անոնք կը գտնուին Աստուծաշունչին մէջ:
- **Ինչ է յոյսը:**
Յոյսը աստուածային պարգեւ մըն է, որով կը սպասենք վայելել Աստուծոյ խոստացած բարիքները, թէ՛ հոս եւ թէ՛ հանդերձեալին մէջ:
- **Որո՞նք են Աստուծոյ խոստացած բարիքները:**
Ներքին խաղաղութիւնը, Սուրբ Հոգիին պտուղներն ու պարգեւները եւ անվախճան երանութիւնը:
- **Ինչ է սէրը:**
Սէրը գերազանց առաքինութիւն մըն է, որով մենք կը սիրենք զԱստուած ամէն բանէ աւելի, եւ մեր ընկերն ալ՝ մեր անձին պէս:
- **Ինչ է դրոշմը:**
Դրոշմը Սուրբ Միւռոնով օծումն է. այս խորհուրդը առաքեալներուն ժամանակ ձեռք դնելով կը կատարուէր, որուն միջոցաւ մկրտեալը Սուրբ Հոգին կը ստանար:
- **Հիմա ինչպէս կը կատարուի:**
Դրոշմը կը կատարուի երեխային նախ ճակատը, ապա աչքերը, ականջները, քիթը, բերանը, ձեռքերը, սիրտը, կոնակը եւ ոտքերը Սուրբ Միւռոնով խաչաձեւ օծելով:
- **Ինչ օգուտ ունի դրոշմը:**
Դրոշմը Սուրբ Հոգիով կը զօրացնէ մկրտեալին քրիստոնէական հաւատքը եւ զօրութիւն կու տայ պատուէրները պահելու:

ՏՕՆԱՅՈՅՑ - ՆՈՅՆՄԲԵՐ

- Դշ. 1 Նոյեմբեր – Պահք:
- Եշ. 2 Նոյեմբեր – Տօն Սրբոյն Յովհաննու Ոսկեբերանի հայրապետին:
- Ուրբ. 3 Նոյեմբեր – Պահք:
- Շբթ. 4 Նոյեմբեր – Տօն ամենայն Սրբոց, հնոց եւ նորոց, յայտից եւ անյայտից:
- Կիր. 5 Նոյեմբեր – Ը. Զկնի Ս. Խաչի:
- Բշ. 6 Նոյեմբեր – Տօն Սրբոցն՝ Ստեփանոսի Հռովմայ հայրապետին, եւ քահանայիցն, եւ սարկաւագացն, եւ ժողովրդոցն:
- Գշ. 7 Նոյեմբեր – Տօն Սրբոցն՝ Ակիփսիմեայ եպիսկոպոսին, եւ Յովսէփայ քահանային, Այիթալայ սարկաւագին, եւ Պղատոնի վկային:
- Դշ. 8 Նոյեմբեր – Պահք:
- Եշ. 9 Նոյեմբեր – Տօն Սրբոց Հայրապետացն՝ Մետրոփանոսի, Աղէքսանդրոսի եւ Պօղոսի խոստովանողին, եւ նօտարացն՝ Մարկիանոսի, եւ Մարտիրոնի:
- Ուրբ. 10 Նոյեմբեր – Պահք:
- Շբթ. 11 Նոյեմբեր – Սօն Սրբոց Հրեշտակապետացն՝ Գաբրիէլի եւ Միքայէլի եւ ամենայն երկնային զօրացն:
- Կիր. 12 Նոյեմբեր – Թ. Զկնի Ս. Խաչի:
- Բշ. 13 Նոյեմբեր – Տօն Սրբոցն՝ Մելիտոսի Անտիոքայ հայրապետին, եւ Մինասայ Եգիպտացւոյն, եւ միւս Մելիտոսի եպիսկոպոսին, Բուրայ քահանային, եւ Շինու սարկաւագին:
- Գշ. 14 Նոյեմբեր – Տօն Սրբոցն՝ Դեմետրեայ վկային, եւ Բասիլիսկոսի քահանային:
- Դշ. 15 Նոյեմբեր – Պահք:
- Եշ. 16 Նոյեմբեր – Տօն Սրբոցն՝ Գուրիասայ, Սամոնասայ, եւ Աբիբայ սարկաւագին, Ռոմանոսի միայնակեցին, Մանկանն խոստովանողին, եւ Հիւսիքոսի զինաւորին:
- Ուրբ. 17 Նոյեմբեր – Պահք:
- Շբթ. 18 Նոյեմբեր – Տօն Սրբոց Առաքելոցն՝ Անդրէի եւ Փիլիպպոսի:
- Կիր. 19 Նոյեմբեր – Ժ. Զկնի Ս. Խաչի: Բարեկենդան Յիսնակի Պահոց:
- Բշ. 20 Նոյեմբեր – Ա. Օր Յիսնակի Պահոց:
- Գշ. 21 Նոյեմբեր – Բ. Օր Յիսնակի Պահոց: Տօն Ընծայման Սուրբ Աստուածածնի երից ամաց ի տաճարն:
- Դշ. 22 Նոյեմբեր – Գ. Օր Յիսնակի Պահոց::
- Եշ. 23 Նոյեմբեր – Դ. Օր Յիսնակի Պահոց:
- Ուրբ. 24 Նոյեմբեր – Ե. Օր Յիսնակի Պահոց::
- Շբթ. 25 Նոյեմբեր – Տօն Սրբոցն՝ Գրիգորի Աքանչեւագործին եւ Նիկողայոսի հայրապետացն, եւ Միւռոնայ եպիսկոպոսին:
- Կիր. 26 Նոյեմբեր – Ա. Յիսնակի:
- Բշ. 27 Նոյեմբեր – Տօն Սրբոց Կուսանացն՝ Յովհաննեայ եւ Վասիլուիւոյն:
- Գշ. 28 Նոյեմբեր – Տօն Սրբոցն՝ Ղունկիանոսի քահանային, Տարագոսի, Պրորոսի, Անդրոնիկոսի, Ոնեսիմեայ, եւ այլոց աշակերտացն սրբոյն Պօղոսի:
- Դշ. 29 Նոյեմբեր – Պահք:
- Եշ. 30 Նոյեմբեր – Տօն Սրբոցն՝ Կղեմայ հայրապետին, եւ Բագրատայ Տոռոմենոյ եպիսկոպոսին:

Ազգային Առաջնորդարան
Armenian Prelacy of Canada
Prélature Arménienne du Canada

514-856-1200
prelacy@armenianprelacy.ca
www.armenianprelacy.ca

Խմբագիր՝ Հոգեշնորհ Տ. Յակոբ Վրդ. Եագուպեան
3401 Olivar Asselin Montréal, Quebec H4J 1L5